

[Undervisningsministeren]

føre til ekstra årsværk, til, at mennesker, der ellers måske ikke havde fået arbejde, får arbejde. Det kan ikke være anderledes, så enkelt er det.

Det fine ved disse penge er jo, at de ikke udløser permanente stillinger, men at det er programpenge. Jeg indrømmer, at man ikke skal gå for langt i den retning; men at vi også har denne form for bevillinger i Danmark, synes jeg er udmærket, for hvis der er noget, der kendetegner dansk forskning, så er det, at vi ligger meget højt internationalt set, når det gælder humanistisk og samfundsmæssig forskning og i det hele taget universitetsforskning, men at vi ligger lavt, når det gælder teknologisk forskning, og derfor er det udmærket, at vi får rettet lidt op på det.

Fru Alice Faber spurgte, om vi skulle holde en konference om disse ting, og det vil jeg ikke afvise. Man kunne tænke sig, at det rigtige tidspunkt var efteråret, nemlig på det tidspunkt, hvor rektorerne har svaret på mit oplæg med hensyn til en ny procedure, og hvor vi har fået rådene fra planlægningsrådet for forskningen og forskningsrådene. På det tidspunkt vil der måske være mulighed for, at vi kan præsentere folketinget for nye procedurer og dermed få en fremadrettet konference.

Jeg vil dog minde fru Alice Faber om, at sidst jeg var til konference i forskningsudvalget, kom der vistnok flere fra ministeriet end fra forskningsudvalget, men jeg kender det problem, jeg har selv været formand for det udvalg, og det er svært at samle folk; derfor kan det også godt være, at netop konferenceformen er den rigtige.

Hr. Søgaard havde misforstået, hvad jeg sagde om de socialpædagogiske uddannelser, men jeg forstår det egentlig godt, for det er indviklet, og jeg har sikkert udtalt mig uklart – undskyld. Det er ikke sådan, at der oprettes 154 hold næste år. Nej, det, jeg sagde, var, at tager vi holdene både på første, anden og tredje årgang, er det sådan, at der i år undervises 150 hold alt i alt på første, anden og tredje årgang. Næste år vil der blive undervist 154 hold, fordi vi har haft så stor en stigning i antallet af hold i de foregående år. Derfor er der ikke tale om, at vi nedsætter aktiviteten. Nej, også i 1986 vil der, på trods af at vi optager lidt færre, være en større aktivitet, være flere lærere ansat og være større udgifter end i år. Til gengæld vil vi i året

efter komme til at ligge lidt lavere end i 1986, og i 1988 vil der være en reel nedgang i forhold til 1986. Sådan får vi en udvikling, hvor vi øger kapaciteten i en periode og får det maksimale antal færdiguddannede i 1988, og derefter får vi så færre og færre i de følgende år. Det tror jeg passer fint med beskæftigelsesmulighederne, for ministeriet har jo ikke påstået, at der er arbejdsløshed nu. Vi siger, at der bliver arbejdsløshed i 1990erne, hvis vi ikke passer på. Man skal lige huske på, at efterhånden uddanner vi lige så mange socialpædagoger som lærere, og vi har trods alt over 70.000 lærere, mens vi kun har 15.000 socialpædagoger, så på et eller andet tidspunkt skal der være et helt andet forhold mellem det antal lærere og det antal socialpædagoger, vi uddanner, nemlig færre af de sidste og flere af de første.

Fru Dorte Bennedsen påstod, at procedurerne omkring humanistbekendtgørelsen har været helt usædvanlige og uhørte, og at man aldrig har set magen. Igen må jeg sige: det passer ikke. Jeg ved ikke af, at der har været tale om nogen som helst nye procedurer. Der har været forhandlet i årevis, og så er der måske fra ministeriets side lavet nogle mikroskopiske tilføjelser i sidste instans. De er meget beskedne, og de drejer sig i øvrigt om det, som man kan læse om i bladene. Den endelige bekendtgørelse er jo ikke underskrevet, og der er så at sige stadig en høringsproces i gang. Jeg tror simpelt hen, vi skal sende fru Dorte Bennedsen et papir, hvori vi fortæller hende helt præcist, hvad det drejer sig om, hvad det er, der er ændret, hvordan proceduren har været, og hvordan proceduren plejer at være, når man laver den slags. Så vil hun opdage, at der ikke er noget som helst nyt i denne sag.

I det hele taget vil jeg meget gerne give fru Dorte Bennedsen bedre information om, hvad der foregår. Somme tider klager man over, at ministre ikke kan glemme, at de har været ministre, men jeg vil gerne klage over, at fru Dorte Bennedsen for hurtigt har glemt, hvordan det er at være minister. Det synes jeg debatten har været præget af i dag.

Med hensyn til den medicinske forskning kan jeg ikke stå her og komme med detaljerede redegørelser for, hvad der er forskellen mellem det, der sker i København, og det, der sker i Århus, men jeg har været i den situation, at jeg kort har kunnet rådføre mig